

A Batthyány téren ültem és sírtam

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 50. szám, 2019. december 13.

Vannak tékozló és takarékos évek. Mennyi mindent vettem azokban az időkben, amit józan belátással nem engedhettem volna meg magamnak! Micsoda túlzóan beárazott ékszereket, értelmetlenül drága holmikat. Később, a takarékos években mégis ezek lettek a ruhatáram alapdarabjai. Mint annyiszor már és annyiszor később, bebizonyosodott: a tékozló időszakok mégsem pazarlók, kiderül róluk, hogy csak gyűjtögetők voltak.

A 2000-es évek vége: vajon a kor maga okozta ezt a számtalan változást, vagy az, hogy épp ekkor költöztem Budapestre? A leendő férjemnek és a barátainak más szokásai voltak, mint nekem addig. Avokádót kockáztak a vajaskenyérre, és ha valamit meg akartak ünnepelni, szusit ettek - én addig azt sem tudtam, hogyan kell megfogni az evőpálcikát. És az emberek a metrón! Ültem velük szemben, és egyfolytában a lábukat néztem: mindnek bokacsizmája volt, és a nadrágot mindig azon belül tűrték, és sohasem kívül. Addig a ruháknak csak az anyagára figyeltem, a szabására sohasem: mindenem bő volt, a kabátomban válltömés, a hajam indokolatlanul hosszú volt, és töredezett, és erős fényben, semmi kétség, a szám fölött bajusz sötétlett.